WSTĘP.

1. Język Grecki, którym mówiono nietylko w Grecyi, ale także w znacznéj części Azyi mniéjszéj, w południowéj Italii, Sycylii, tudzież po innych mniejszych osadach, powstał i wykształcił się z starego języka Pelasgów. Z czasem rozpadł się tenże język Grecki na kilka dialektów, z których najwyraźniéj i najdoskonaléj wyrobiły się cztery: *Eolski*, *Doryjski*, *Iońskí* i *Attycki*. *Eolskim* mówiono w Tessalii, w znacznéj części Grecyi średniéj, w Elidzie, Arkadyi, Achaji, i w osadach Eolskich; *Doryjskim* w większéj części Peloponezu, w Doris, jako też w osadach Azyi, Italii i Sycylii; *Iońskim* mianowicie w osadach Azyi mniéjszéj; *Attyckim* w Attyce.

2. *Eolski* dialekt najwięcéj zachował śladów pierwiastkowego języka Pelaskiego, i tem się mianowicie różnił od innych dialektów, że cierpiał zbieg spółgłosek innym dialektom obcy i unikał aspiracyi. Sappho i Alcaeus śpiewali w tym dialekcie. *Doryjski* odznaczał się grubością brzmienia, a mianowicie przytłumionym głosem à, podobnym może do Wielkopolskiego à w wyrazach np. pàn, dàm. Nazywano to *Πλατειασμός*. Lirycy, a mianowicie Pindar, pisali dialektem Doryjskim. *Iońskí* odznaczał się miękkością i dźwięcznością; unikał bowiem zbiegu spółgłosek, które przeplatał samogłoskami. Z poetów Homer i Hesiod, z historyków Herodot, są dialektu tego reprezentantami. *Attycki* wykształcił się z Iońskiego, i łączył w sobie moc i pełność Do-